

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 14/2019-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátkou Mgr. Katarínou Pastorkovou, Skuteckého 6, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 87/2016 z 20. apríla 2017, ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 v časti týkajúcej sa [REDAKOVANÉ] z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne j e p o v i n n ý nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 499,96 € (slovom štyristodevät'desiatdeväť eur a deväťdesiatšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Kataríny Pastorkovej, Skuteckého 6, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Doterajší priebeh konania, vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 14/2019-12 zo 17. januára 2019 prijal podľa vtedy platného a účinného § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 To 89/2015 z 29. februára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 87/2016 z 20. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola prijatá na ďalšie konanie v senáte zloženom zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej, Miroslava Duriša a Ladislava Orosza (sudca spravodajca). Sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi. Vzhľadom na uvedené bol tento nález prerokovaný v senáte zloženom zo sudcov uvedených v záhlaví tohto nálezu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 T 185/2011 z 2. marca 2015 uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zo spáchania pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom na základe odvolania sťažovateľa podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok

v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v časti výrokov, ktorými bol sťažovateľ uznaný za vinného podľa § 212 ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a podľa § 233 ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Výroky rozsudku okresného súdu, ktorými bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže formou účasti podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pokračovacieho prečinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, ponechal krajský súd nedotknuté. Krajský súd uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

5. Dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu, v ktorom sťažovateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keď dospel k záveru, že sťažovateľom označené dovolacie dôvody neboli v danej veci naplnené.

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že na spáchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 písm. a) a b) Trestného zákona je nevyhnutný úmysel páchatel'a zatajiť existenciu nelegálneho príjmu alebo veci, resp. zakryť ich pôvod v trestnom čine, teda vykonať aktivitu, v dôsledku ktorej bude príjem získaný z trestnej činnosti pôsobiť, ako by bol získaný legálnym spôsobom. V jeho prípade uvedené preukázané nebolo, preto malo zo strany všeobecných súdov dôjsť k nesprávnemu hmotnoprávnemu posúdeniu skutku, keď zo skutkových zistení a z popisu skutku v bode I pri jednotlivých čiastkových útokoch č. 11, č. 24, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47 vôbec nevyplýva jeho následné konanie, ktoré má byť vedené snahou zaistiť dojem legálnosti veci získanej trestným činom.

7. Sťažovateľ k tomuto ďalej uvádza, že v napadnutom rozsudku a v popise skutku v bode I pri jednotlivých čiastkových útokoch č. 11, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47 sa mu dáva za vinu, že od obvineného [REDAKOVANÉ] kúpil osobné motorové vozidlo, pričom

vedel o tom, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti, čím bola spôsobená škoda majiteľom týchto vozidiel. Takéto vymedzenie skutku však podľa sťažovateľa nezodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Ak chcel súd vo svojom výroku o vine vo vzťahu k nemu prijať záver, že konal v snahe zaistiť dojem legálnosti veci získanej trestným činom, resp. že konal v takomto úmysle, mal takéto konanie alebo úmysel v popise jednotlivých útokov konkrétne vymedziť.

8. Sťažovateľ taktiež poukazuje na skutočnosť, že v opise skutkovej vety je vo všeobecnosti uvedené, že obžalovaní odcudzené vozidlo „väčšinou“ rozobrali, karosériu rozpílili a vzniknuté diely použili ako náhradné diely na opravu ďalšieho vozidla alebo predávali ďalším nestotožneným osobám, pričom podľa jeho názoru takýto popis nemožno považovať za konkrétne skutkové okolnosti, ktorými mal byť naplnený zákonný znak trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona pri jednotlivých útokoch.

9. Ďalšiu námietku sťažovateľa predstavuje namietané nedostatočné preskúmanie dôveryhodnosti výpovede spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] ktorá mala byť vo vzťahu k nemu jediným usvedčujúcim dôkazom. Podľa názoru sťažovateľa svedok [REDAKOVANÉ] nevy povedal v prípravnom konaní o prežitých udalostiach, ale svoje výpovede čítal z vopred pripravených poznámok a uznesenia o vznesení obvinenia. Sťažovateľ zdôrazňuje, že u svedka [REDAKOVANÉ] ide o nepriameho svedka, ktorého výpoveď nemôže sama osebe predstavovať základ na akékoľvek jeho odsúdenie.

10. Sťažovateľ ďalej upriamuje pozornosť ústavného súdu na to, že ani jeden zo svedkov a obžalovaných ho nepoznal a že pri domovej prehliadke jeho nehnuteľnosti neboli zaistené žiadne veci súvisiace s predmetnou trestnou činnosťou. Vo vzťahu k uvedenému taktiež namieta, že nikdy nebola vykonaná rekognícia a že jej výkon bol po konfrontácii medzi ním a svedkom [REDAKOVANÉ] zmarený.

11. Sťažovateľ napokon pred ústavným súdom namieta, že všeobecné súdy bez náležitého odôvodnenia nevykonali ním navrhované dôkazy, a to výsluch svedka

█ a znalecké dokazovanie vo vzťahu ku spolupracujúcemu svedkovi █ z dôvodu podozrenia na jeho drogovú minulosť.

II.

Vyjadrenia krajského súdu a najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

12. K opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa vyjadril najvyšší súd v zastúpení predsedom a taktiež predseda senátu najvyššieho sudu 6 T.

13. Predseda najvyššieho súdu uviedol, že dovolací súd je pri posudzovaní správnosti právnej kvalifikácie zisteného skutku viazaný celým skutkom, tak ako bol v pôvodnom konaní zistený, pričom jeho správnosť a úplnosť nemôže skúmať ani meniť. V okolnostiach predmetnej veci teda najvyšší súd vychádzal nielen z popisu jednotlivých čiastkových útokov kladených za vinu sťažovateľovi (z ktorých okrem iného vyplýva, že od █ kupoval motorové vozidlá, o ktorých vedel, že pochádzajú z trestnej činnosti), ale aj z úvodnej časti skutkovej vety (podľa ktorej obžalovaní █, █, █, █, █, █ a tiež svedok █ od decembra 2008 do 8. septembra 2009 premyslene a dlhodobo odcudzovali cudzí majetok a tento potom následne legalizovali, pričom konkrétne obžalovaní █, █, █, █, █ a svedok █ odcudzené vozidlá väčšinou rozobrali, karosériu rozpílili, takto vzniknuté diely použili ako náhradné diely na opravu ďalšieho vozidla alebo predávali ďalším nestotožneným osobám a na účel zahľadania pachových stôp interiéru vozidla posypali čiernym mletým korením). Takto ustálený skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, keď sťažovateľ veci pochádzajúce z trestnej činnosti v úmysle zakryť ich pôvod v trestnej činnosti previedol na seba a iného, užíval ich a zmenil. Podľa predsedu najvyššieho súdu je pritom potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na počet čiastkových útokov a páchatel'ov je určitá miera abstrakcie v popise skutku nevyhnutná. Pod žiadny z dovolacích dôvodov dostupných pre obvineného nebolo možné subsumovať ani námietky sťažovateľa spochybňujúce vierohodnosť kľúčového svedka █. Ide totiž o otázku

hodnotenia dôkazov (a nie zákonnosti ich získania), ktoré nie je dovolací súd oprávnený na podklade dovolania obvineného prehodnocovať, keďže by to odporovalo zákonom stanovenej viazanosti zisteným skutkom.

14. Predseda senátu 6 T k prijatej ústavnej sťažnosti uviedol, že dovolací súd nie je súd odvolací a že má zo zákona zúžené možnosti k zistenému skutkovému stavu. Zistený skutkový stav súdmi nižšieho stupňa podľa jeho názoru nepochybne napĺňal v dostatočnom rozsahu jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol sťažovateľ uznaný za vinného. Sťažovateľ napáda, že zo zisteného skutku (č. 11, č. 24, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47) nevyplýva, že došlo k legalizovaniu príjmu z trestnej činnosti, avšak zároveň priznáva, že v skutkoch je konštatovaná (zistená) jeho vedomosť, že kupuje veci pochádzajúce z trestnej činnosti.

15. Najvyšší súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

16. Krajský súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril v zastúpení jeho predsedníčkou a predsedom senátu 23 To. Predseda senátu 23 To v relevantnej časti konštatoval, že krajský súd sa dostatočným spôsobom zaoberal všetkými dôkazmi, o čom svedčí aj skutočnosť, že na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že sťažovateľ nemal vedomosť o jeho členstve v organizovanej skupine, a preto vypustil z právnej kvalifikácie kvalifikačný znak v podobe závažnejšieho spôsobu konania v rámci organizovanej skupiny. Uvedené malo podstatný význam na zníženie trestnej sadzby vo vzťahu k sťažovateľovi. Predseda senátu zároveň doplnil, že je v súlade s ustálenou súdnou praxou, ak pri takejto rozsiahlej pokračovacej trestnej činnosti (viac ako 55 čiastkových útokov) v úvode tzv. skutkovej vety výroku rozsudku všeobecnejšie popíšu spoločné znaky spáchanej trestnej činnosti, ktoré vyplývajú z obsahu jednotlivých čiastkových útokov a ktoré sú tiež vo výroku rozsudku výslovne uvedené. Z tzv. právnych viet a použitých právnych kvalifikácií výroku rozsudku o vine týkajúcich sa sťažovateľa vyplývajú jednak čiastkové útoky (č. 11, č. 24, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37, č. 47), ktorých sa dopustil sťažovateľ, pričom použitá právna kvalifikácia sa vzťahuje a vyplýva pre sťažovateľa aj z úvodných ustanovení tzv. skutkovej vety rozsudku.

17. Aj krajský súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

18. Sťažovateľ vo svojej replike k vyjadreniam krajského súdu a najvyššieho súdu uviedol, že trvá na dôvodoch svojej ústavnej sťažnosti. Zároveň súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

19. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

20. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

21. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

24. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

25. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

26. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

27. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

28. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

29. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

30. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

31. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

32. Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

33. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

34. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu,

dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

35. Zohľadňujúc skutočnosť, že prípustnosť dôkazov je podľa stabilizovanej judikatúry ESLP otázkou vnútroštátneho práva a vnútroštátnych súdov, predmetom prieskumu podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru je to, či konanie ako celok bolo spravodlivé (rozsudok Veľkej komory vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. 12. 2011, sťažnosti č. 26766/05 a č. 22228/06, bod 118).

36. Vo všeobecnosti platí, že čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru vyžadujú, aby obvinený, resp. obžalovaný mal primeranú a riadnu možnosť vypočuť a spochybniť svedka proti nemu, a to buď pri jeho výpovedi, ale v neskoršej fáze konania (rozsudok vo veci Van Mechelen a ďalší proti Holandsku z 23. 4. 1997, sťažnosti č. 21363/93, č. 21364/93, č. 21427/93 a č. 22056/93, bod 51). Ak je odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovedi osoby, ktorú sťažovateľ nemal možnosť vypočuť alebo nechať vypočuť v niektorej z fáz konania, práva obhajoby sú obmedzené v miere, ktorá nie je zlučiteľná so zárukami čl. 6 dohovoru (rozsudok vo veci Unterpertinger proti Rakúsku z 24. 11. 1986, sťažnosť č. 9120/80, body 31 až 33).

37. Európsky súd pre ľudské práva stabilne judikuje, že otázka prípustnosti dôkazu od utajeného svedka v zmysle štandardov čl. 6 dohovoru vyvstáva v situácii, ak by výpoveď tohto svedka bola „jediným“ alebo „rozhodujúcim“ dôkazom, alebo dôkazom, ktorý „mal značnú váhu“ pri odsúdení sťažovateľa (rozsudok vo veci Seton proti Spojenému kráľovstvu z 31. 3. 2016, sťažnosť č. 55287/10, bod 58). Ak by bolo odsúdenie sťažovateľa založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze utajeného svedka, ESLP sa musí presvedčiť, že existovala dostatočná protiváha vrátane existencie silných procesných záruk, ktoré umožnia spravodlivé a riadne posúdenie spoľahlivosti takéhoto dôkazu (rozsudok vo veci Scholer proti Nemecku z 18. 12. 2014, sťažnosť č. 14212/10, bod 51).

38. Európsky súd pre ľudské práva taktiež dospel k záveru, že pri hodnotení výpovede spoluobvinených, ktorí usvedčujú iných spoluobvinených, majú vnútroštátne orgány pristúpiť k ich dôkladnejšiemu prevereniu, pretože takéto osoby môžu mať tendenciu vo vlastnom záujme zvaľovať vinu na iných. Pri hodnotení takejto výpovede sa môže vyžadovať vyšší stupeň kontroly, keďže postavenie spolupáchateľov je odlišné od postavenia bežných svedkov. Takíto spolupáchatelia nie sú pri svojej výpovedi pod prísahou, a teda nemôžu byť potrestaní za krivú prísahu alebo úmyselne vyslovené nepravdivé výroky (rozsudok vo veci Melnikov proti Rusku zo 14. 1. 2010, sťažnosť č. 23610/03, bod 75).

39. Pokiaľ ide o návrh obvineného na výsluch svedka, tento má byť posudzovaný meradlom jeho užitočnosti k rozhodnutiu vo veci, pričom konajúce súdy nie sú povinné takémuto návrhu bez ďalšieho vyhovieť (rozsudok vo veci Vidal proti Belgicku z 22. 4. 1992, sťažnosť č. 12351/86, bod 33). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru nevyplýva povinnosť výsluchu každého či všetkých svedkov v prospech obvineného. Výraz „za rovnakých podmienok“ naznačuje, že jeho základným cieľom je úplná rovnosť zbraní (Tarău proti Rumunsku z 24. 2. 2009, sťažnosť č. 3584/02, bod 71). Ak sa však súd rozhodne návrhu obvineného na vypočutie svedka nevyhovieť, mal by toto svoje nevyhovenie riadne odôvodniť (Sgarbi proti Taliansku z 21. 10. 2008, sťažnosť č. 37115/06, odd. 1).

40. Za obmedzenie práva obhajoby spôsobom nezlučiteľným s čl. 6 dohovoru považuje ESĽP aj prípady, v ktorých bolo odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej či určujúcej miere na výpovedi svedka, ktorého obžalovaný vo fáze vyšetrovania a ani vo fáze konania pred súdom nemal možnosť vypočuť alebo dať vypočuť (už citovaný Van Mechelen, bod 55 a tam uvedené odkazy).

41. Ústavný súd k inštitútu spolupracujúceho svedka judikoval, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy

s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (III. ÚS 758/2016).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

42. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) a čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal.

43. Námietky sťažovateľa pred ústavným súdom vo vzťahu k oboj napadnutým rozhodnutiam, ako aj postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, možno rozdeliť do štyroch okruhov. Sťažovateľ namieta, že:

- všeobecné sudy nedostatočným spôsobom preskúmali dôveryhodnosť výpovede spolupracujúceho svedka ██████████ ktorá bola jediným usvedčujúcim dôkazom proti nemu, a to aj vo vzťahu k jeho drogovej trestnej minulosti a vo vzťahu k tomu, že mal čítať z vopred pripravených poznámok (1),

- všeobecné sudy bez náležitého odôvodnenia nevykonali sťažovateľom navrhovaný výsluch svedka ██████████ (2),

- ani jeden zo svedkov a obžalovaných sťažovateľa nepoznal, pri domovej prehliadke jeho nehnuteľnosti neboli zaistené žiadne veci súvisiace s predmetnou trestnou činnosťou a v trestnom konaní nebola vykonaná rekognícia (3),

- zo strany všeobecných súdov nebolo preukázané spáchanie trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti vo vzťahu k jeho osobe, keď zo skutkových zistení a z popisu skutku vôbec nevyplýva jeho následné konanie, ktoré by bolo vedené snahou zaistiť dojem legálnosti veci získanej trestným činom (4).

44. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ smeruje všetky svoje námietky proti krajskému súdu a najvyššiemu súdu súčasne, keď tvrdí, že ani jeden z nich nenapravil pôvodné pochybenia okresného súdu. Ústavný súd preto preskúma každú zo sťažovateľových námietok osobitne, a to vo vzťahu k súdu, v ktorého právomoci bolo na danú námietku reagovať a v prípade zistenia pochybení aj zasiahnuť.

IV.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) a čl. 7 ods. 1 dohovoru

45. Ústavný súd musí vo vzťahu k označeným článkom, ktorých porušenie je namietané v ústavnej sťažnosti, konštatovať, že z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva žiadna ústavnoprávne relevantná argumentácia v prospech vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa [právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2; len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom podľa čl. 49 ústavy; každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy; obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy; právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru; právo obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru; právo na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru] napadnutými rozhodnutiami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

46. Sťažovateľom uplatnené námietky (pozri bod 43 tohto nálezu) už na prvý pohľad nesignalizujú možnosť porušenia práv sťažovateľa podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Vzhľadom na uvedené tejto časti ústavnej sťažnosti nebolo možné vyhovieť (bod 4 výroku tohto nálezu).

47. Predmet prieskumu ústavného súdu sa v nadväznosti na túto skutočnosť zúžil na preskúmanie namietaného porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3

ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

IV.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru

48. Ústavný súd v rámci tejto časti nálezu preverí opodstatnenosť všetkých sťažovateľom tvrdených pochybení zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu v rámci označených práv podľa ústavy a dohovoru.

IV.2.1 K prvej námietke týkajúcej sa dôveryhodnosti výpovede spolupracujúceho svedka [REDACTED] (tzv. kajúcnika)

49. Ústavný súd ako prvú preskúma námietku sťažovateľa týkajúcu sa výpovede spolupracujúceho svedka [REDACTED] ktorá mala podľa sťažovateľa predstavovať jediný usvedčujúci dôkaz proti nemu.

50. Z predložených dokumentov vyplýva, že trestná vec obvineného [REDACTED] (neskôr spolupracujúceho svedka) bola vylúčená na samostatné konanie z dôvodu konania o dohode o vine a treste, ktoré bolo následne prerušené podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku.

51. Z rozsudku okresného súdu vyplýva, že spolupracujúci svedok [REDACTED] vypovedal o okolnostiach odcudzenia osobných motorových vozidiel, na ktorých odcudzení sa sám podieľal, a vo vzťahu k sťažovateľovi vypovedal o nákupe niektorých z nich sťažovateľom pri opakovaných osobných stretnutiach, ako aj o mieste, čase a okolnostiach týchto stretnutí a o cenách a spôsobe platby za tieto odcudzené osobné motorové vozidlá.

52. Krajský súd v napadnutom rozsudku k námietke jediného priameho dôkazu, ktorá bola vznesená viacerými obžalovanými vrátane sťažovateľa, poukázal na to, že usvedčujúcim výpovediam spolupracujúceho svedka [REDACTED] predchádzalo

jeho zadržanie priamo na mieste činu spolu s obžalovaným [REDAKOVANÉ] Krajský súd ďalej uviedol, že vo vozidle, ktoré riadil obžalovaný [REDAKOVANÉ] tesne pred zadržaním, boli nájdené veci pochádzajúce z celého radu krádeží osobných motorových vozidiel. Svedok [REDAKOVANÉ] taktiež podporil vierohodnosť svojich výpovedí aj konkrétnymi dôkazmi, keď uviedol druhy osobných motorových vozidiel, spôsob a miesta ich odcudzení a dokonca uviedol aj niektoré ďalšie, o ktorých polícia ani nemala vedomosť, že boli pripravené k odcudzeniu (9 čiastkových útokov). V troch prípadoch svedok [REDAKOVANÉ] predložil aj veci nepochybne pochádzajúce z odcudzených osobných motorových vozidiel – navigácia (čiastkový útok č. 27), prepisovacie pero (čiastkový útok č. 43) a prívesok Fiat (čiastkový útok č. 45). Krajský súd ďalej zdôraznil, že všetky výpovede svedka [REDAKOVANÉ] hodnotil s prihliadnutím na jeho procesné postavenie v predmetnom trestnom konaní, keď na hlavnom pojednávaní vystupoval ako svedok. Krajský súd tiež uviedol, že svedok [REDAKOVANÉ] vždy vypovedal aj o svojej osobnej účasti na trestnej činnosti. Krajský súd taktiež poukázal na to, že nezistil a ani neboli tvrdené také okolnosti, pre ktoré by výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] bola nevierohodná v súvislosti s jeho prípadnou snahou dosiahnuť spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní svoj miernejší postih.

53. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k tejto skupine námietok sťažovateľa uviedol, že v danej veci nezistil porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Podľa názoru najvyššieho súdu sa okresný súd i krajský súd dostatočným spôsobom zaoberali návrhmi obhajoby. K námietke sťažovateľa, že nemohol byť odsúdený iba na základe výpovede spolupracujúceho svedka, sa najvyšší súd priamo nevyjadril.

54. Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa v prvom rade konštatuje, že v sťažovateľovej veci v prípade spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] nešlo o utajeného či anonymného svedka, teda o svedka, ktorého totožnosť by nebola sťažovateľovi známa (pozri judikatúru citovanú v bode 37 tohto nálezu; pozri tiež bod 10 tohto nálezu o vykonanej konfrontácii medzi sťažovateľom a spolupracujúcim svedkom).

55. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že v zmysle rozhodnutí ESĽP Atanasov proti Bulharsku (uznesenie o prijateľnosti z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 20309/02),

Cornelis proti Holandsku (uznesenie o prijateľnosti z 25. 5. 2004, sťažnosť č. 994/03) a Verhoek proti Holandsku (uznesenie o prijateľnosti z 27. 1. 2004, sťažnosť č. 54445/00) nemohol byť odsúdený ani na základe výpovede (neutajeného) spolupracujúceho svedka, ktorá by predstavovala jediný či hlavný usvedčujúci dôkaz proti nemu.

56. Ústavný súd konštatuje, že ESLP v označených rozhodnutiach zhodne uviedol, že použitie výpovedí svedkov výmenou za ich imunitu alebo iné výhody predstavuje dôležitý nástroj vnútroštátnych orgánov na boj proti závažnej trestnej činnosti. Použitie takýchto výpovedí však môže spochybnit' spravodlivosť konania proti obvinenému, pretože takáto výpoveď je zo svojej povahy manipulovateľná a môže byť urobená výlučne výmenou za ponúkané výhod, alebo ako akt osobnej pomsty. Podľa ESLP preto nemožno podceňovať niekedy nejednoznačnú povahu takejto výpovede a riziko toho, že obvinený by mohol byť súdený na základe neoverených obvinení, ktoré nie sú nevyhnutne nezaujaté. Európsky súd pre ľudské práva však doplnil, že použitie takejto výpovede samo osebe neznamená, že konanie ako celok treba považovať za nespravodlivé. Otázku použitia výpovede spolupracujúceho svedka je potrebné posúdiť v rámci okolností daného prípadu s dôrazom na to, či konanie ako celok bolo spravodlivé. V už citovanej veci Verhoek ESLP s ohľadom na konkrétne okolnosti poukázal na to, že obhajoba mala dostatočnú možnosť vypočúť spolupracujúcich svedkov a preveriť tak ich dôveryhodnosť.

57. Sťažovateľ ďalej odkazuje na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 268/2011 z 22. septembra 2011. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci bola ústavným súdom riešená otázka použitia výpovedí utajených svedkov, nie spolupracujúceho svedka. Ako už bolo uvedené, v prípade sťažovateľa k použitiu výpovedí utajených svedkov nedošlo.

58. Sťažovateľ napokon vo vzťahu k tejto svojej námietke poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 758/2016 z 8. novembra 2016. Ústavný súd v danej veci s odkazom na aj v tomto náleze citovanú judikatúru konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede spolupracujúceho svedka ako hlavného či určujúceho dôkazu neznamená sama osebe porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (pozri tiež bod 41 tohto nálezu).

59. Ústavný súd sa so zreteľom na všetko už uvedené z napadnutých rozhodnutí a predloženého súdneho spisu presvedčil, že sťažovateľ mal reálnu možnosť spochybníť spolupracujúceho svedka [REDACTED] a jeho výpoveď. Spolupracujúci svedok [REDACTED] bol vypočutý na hlavnom pojednávaní, v rámci ktorého mal sťažovateľ možnosť vypočuť ho a klásť mu otázky. Navyše, sťažovateľ bol s týmto spolupracujúcim svedkom aj konfrontovaný, to všetko za pomoci advokáta.

60. Aj ústavný súd považuje v okolnostiach tejto veci za dôležité, že spolupracujúci svedok [REDACTED] vypovedal proti sťažovateľovi na hlavnom pojednávaní v pozícii svedka (porovnaj judikatúru v bode 38 tohto nálezu) a že spolupracujúci svedok [REDACTED] vypovedal aj o svojej trestnej činnosti. Ústavný súd k tomuto zdôrazňuje, že spolupracujúci svedok [REDACTED] musel byť v takejto situácii poučený podľa § 345 Trestného zákona o krivom obvinení a podľa § 346 Trestného zákona o krivej výpovedi a krivej prísaha a že ako každý svedok na súde vypovedal pod prísahou.

61. Nemenej dôležitá je z pohľadu ústavného súdu taktiež skutočnosť, že spolupracujúci svedok [REDACTED] sa mal podieľať na krádeži osobných motorových vozidiel, ktoré sťažovateľ následne nakupoval, a teda pri spolupracujúcom svedkovi [REDACTED] neboli tvrdené a ani nijak inak nevyplývali žiadne indície o jeho motivácii zvažovať jeho vlastnú vinu na krádeži na sťažovateľa ako „kupujúceho“ (porovnaj judikatúru v bode 38 tohto nálezu). Taktiež nebolo tvrdené ani to, že by spolupracujúci svedok [REDACTED] mohol konať motivovaný osobnou pomstou voči sťažovateľovi (porovnaj bod 56 tohto nálezu).

62. Ústavný súd dospel k záveru, že aj keď výpoveď spolupracujúceho svedka [REDACTED] predstavovala „jediný“ či „rozhodujúci“ dôkaz proti sťažovateľovi, jej použitie bolo sprevádzané dostatočnými procesnými zárukami na ochranu práv sťažovateľa. Konkrétne, výpoveď svedka [REDACTED] ktorý vypovedal aj o svojej vlastnej trestnej činnosti (i), bola podporená ďalšími dôkazmi (ii), tento svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní v pozícii svedka (iii), sťažovateľ mal možnosť tohto svedka vypočuť alebo dať vypočuť a spochybníť tak jeho výpoveď (iv), pričom neexistovali žiadne dôkazy či tvrdenia

o tom, že spolupracujúci svedok [REDAKOVANÉ] by chcel svoju vlastnú vinu zvaľovať na sťažovateľa (v), alebo o tom, že by konal motivovaný osobnou pomstou (vi). Navyše, vec spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] bola vylúčená na samostatné konanie z dôvodu konania o dohode o vine a treste, teda nie z dôvodu zabezpečenia jeho vlastnej „úplnej beztretnosti“ (vii).

63. Ústavný súd sa ďalej zaoberal námietkou sťažovateľa, že spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za dôveryhodného, a to pre jeho drogovú minulosť a taktiež vzhľadom na to, že mal pri svojej výpovedi čítať z vopred pripravených poznámok.

64. K námietke drogovej trestnej minulosti spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] krajský súd uviedol, že v tejto veci nevyplynuli závažné pochybnosti o tom, že by u tohto svedka bola podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať. Snahu obhajoby o zadokumentovanie drogovej minulosti tohto svedka na základe výpovede „objaveného“ svedka vo výkone trestu odňatia slobody nebolo podľa krajského súdu možné považovať za dostatočne objektivizovanú, a teda v rámci výpovede svedka [REDAKOVANÉ] za natoľko relevantnú, aby bolo jeho psychologické posúdenie nevyhnutné.

65. Najvyšší súd sa s uvedeným záverom krajského súdu v napadnutom uznesení stotožnil.

66. Ústavný súd sa vo vzťahu k tejto námietke s ohľadom na už citované východiská presvedčil, že sťažovateľ mal pred všeobecnými súdmi možnosť navrhnúť psychologické posúdenie spolupracujúceho svedka, že tento jeho návrh bol s odkazom na konkrétne okolnosti primeraným a presvedčivým spôsobom posúdený a vyhodnotený. Navyše, sťažovateľ závery krajského súdu vo svojej ústavnej sťažnosti relevantným spôsobom nespochybnil, len zopakoval svoju námietku, že výpoveď spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] je nedôveryhodná pre jeho drogovú minulosť.

67. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že spolupracujúci svedok [REDACTED] nevypovedal v prípravnom konaní a pred okresným súdom o prežitých udalostiach, keď mal svoju výpoveď čítať z vopred pripravených poznámok.

68. Krajský súd, s ktorého závermi sa plne stotožnil aj najvyšší súd v napadnutom uznesení, k tejto námietke sťažovateľa uviedol: *«Je pritom celkom logické, že [REDACTED] [REDACTED] v prvých výpovediach najprv vypovedal len o sebe a obžalovanom [REDACTED] pretože oni dvaja boli zadržaní spolu na mieste činu (pozri vyššie). Rozpory, týkajúce sa niektorých detailov sú pritom vzhľadom na početnosť skutkov a časové odstupy logické, pričom práve, ak by [REDACTED] podrobne vedel vypovedať bez písomných poznámok, by sa toto tiež mohlo javiť obhajobe ako „podozrivé“ naučené od polície. Svedok [REDACTED] [REDACTED] pracoval na kontrole originality áut, preto je logické, že autám rozumel, tieto poznal, o čom svedčí aj spôsob jeho vyjadrovania k jednotlivým osobným motorovým vozidlám líšiacim sa len napr. obsahom motora alebo druhom používaného paliva.*

Senát odvolacieho súdu vyslovuje tiež jednu poznámku k dobrej pamäti tohto svedka, ktorý pri konfrontácii s obžalovaným [REDACTED] dňa 12.10.2011 na námietku obhajcu, prečo hneď pri svojich prvých výpovediach na začiatku nevypovedal okrem seba a obžalovaného [REDACTED] aj o ostatných páchatel'och, si spomenul, že už 9.9.2009 vo svojej výpovedi podozrivého uviedol ako páchatela aj obžalovaného [REDACTED]. Z výpovede podozrivého [REDACTED] dňa 9.9.2009 (č.l. 374-384) táto skutočnosť pritom vyplýva.»

69. Ústavný súd vo vzťahu k už uvedenému poukazuje na skutočnosť, že spolupracujúci svedok [REDACTED] vypovedal o rozsiahlej trestnej činnosti, ktorá zahŕňala odcudzenie desiatok osobných motorových vozidiel organizovanou skupinou na viacerých miestach počas obdobia 9 mesiacov. Argumentáciu krajského súdu preto nemožno v tomto smere považovať za nepresvedčivú. Ústavný súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že spolupracujúci svedok [REDACTED] po námietke obhajoby na hlavnom pojednávaní mal svoje poznámky odložiť a pokračovať vo výpovedi aj bez nich, čo potvrdil aj sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti.

70. Vzhľadom na uvedené nepovažoval ústavný súd námietky sťažovateľa v tejto časti ústavnej sťažnosti za také, ktoré by mohli viesť k porušeniu označených práv.

IV.2.2 K druhej námietke týkajúcej sa nevypočutia svedka navrhovaného obhajobou

71. Sťažovateľ pred ústavným súdom ďalej namieta, že v jeho veci nebol vypočutý ním navrhovaný svedok ■■■■■ ktorý mal potvrdiť, že so sťažovateľom od 15. februára do 22. februára 2009 vykonával stavebné práce v ■■■■■, a teda mal preukázať, že skutok č. 26 uvedený v obžalobe sťažovateľ vôbec nemohol spáchať.

72. Pokiaľ ide o túto námietku, ústavný súd konštatuje, že z predložených dokumentov vyplýva jej uplatnenie až v dovolacom konaní. Najvyšší súd vo vzťahu k tejto námietke uviedol: „*S poukazom na uplatňovaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., najvyšší súd zdôrazňuje, že zákon pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. V danom prípade nemožno tvrdiť, že by sa súd nezaoberal návrhmi na dokazovanie zo strany obhajoby, ako to namietal obvinený v dovolaní. Konajúci súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vina obvineného bola v celom rozsahu preukázaná, preto návrh na vykonanie dokazovania zo strany obhajoby, a to výsluch svedka ■■■■■ zamietol ako nedôvodný.*“

73. Ústavný súd vo vzťahu k uvedenému pripomína, že povinnosťou súdu nie je vyhovieť každému návrhu na vykonanie dôkazu. Ak najvyšší súd poukázal na to, že okresný súd návrhu na výsluch svedka ■■■■■ ktorý mal potvrdzovať tzv. alibi sťažovateľa vo vzťahu k skutku č. 26 obžaloby, zamietol, zohľadňujúc to, že vina sťažovateľa bola v celom rozsahu dostatočne preukázaná, tento jeho záver nemožno podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach tejto veci považovať za nepresvedčivý. Ústavný súd v tomto smere zdôrazňuje, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti vo vzťahu k skutkom č. 11, č. 24, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47.

IV.2.3 K tretej námietke týkajúcej sa vzťahu sťažovateľa s ostatnými spoluobvinenými, domovej prehliadky a nevykonania rekognície

74. Sťažovateľ pred ústavným súdom tiež namieta, že ani jeden zo svedkov a obžalovaných ho nepoznal a že pri domovej prehliadke jeho nehnuteľnosti neboli zaistené žiadne veci súvisiace s predmetnou trestnou činnosťou.

75. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že tieto námietky mal sťažovateľ jasným a zrozumiteľným spôsobom uplatniť už v konaní pred všeobecnými súdmi, nie (až) v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

76. Akokoľvek, z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že u sťažovateľa bola preukázaná jeho vina aj bez toho, aby u neho boli pri domovej prehliadke zaistené veci súvisiace s predmetnou trestnou činnosťou. Ústavný súd k uvedenému dopĺňa, že zaistenie takýchto s trestnou činnosťou súvisiacich vecí nie je nevyhnutnou podmienkou preukázania viny sťažovateľa. Dôležité je, aby bola jeho vina dostatočným spôsobom preukázaná ďalšími (inými) vykonanými dôkazmi. Úlohou ústavného súdu nie je preskúmať či určovať, ktoré konkrétne dôkazy musia byť vykonané a ako musia byť vyhodnotené, aby bola vina obžalovaného v tom-ktorom prípade dostatočne preukázaná. Úlohou ústavného súdu je presvedčiť sa, že konanie ako celok vrátane spôsobu, akým boli dôkazy vykonané, bolo spravodlivé.

77. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že žiaden spoluobvinený ho nepoznal, ide opäť o námietku sťažovateľa, ktorú mal uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd k tejto námietke nad rámec uvedeného v krátkosti konštatuje, že sám sťažovateľ podľa predložených dokumentov vypovedal, že pozná obvineného ██████████

teda obvineného, ktorý sformoval a riadil organizovanú skupinu, prijímal „objednávky“ na odcudzovanie osobných motorových vozidiel, ktoré následne odcuzoval a predával okrem iného aj sťažovateľovi. Pokiaľ ide o ďalších obvinených, táto jeho námietka bola zohľadnená krajským súdom, ktorý konštatoval, že vo vzťahu k sťažovateľovi nebola preukázaná subjektívna vedomosť o vzťahu k členstvu v organizovanej skupine (podobne ako u ďalších obvinených, ktorí osobné motorové vozidlá kupovali, pozn.), a teda nemohli byť uznaní vinnými z páchania trestnej činnosti organizovanou skupinou (pozri bod 4 a 16 tohto nálezu).

78. Ak sťažovateľ namieta, že v priebehu trestného konania nebola vykonaná rekognícia, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ túto svoju námietku pred krajským súdom i najvyšším súdom uplatnil a že krajský súd v napadnutom rozsudku a najvyšší súd v napadnutom uznesení nedali na túto jeho námietku konkrétnu odpoveď.

79. Ústavný súd napriek uvedenému dospel k záveru, že v okolnostiach tejto veci nejde o námietku, ktorá by mala pre vec podstatný či rozhodujúci význam, teda o námietku, ktorá by mohla mať dopad na rozhodnutie všeobecných súdov vo veci samej.

80. Ako už bolo uvedené, úlohou ústavného súdu v okolnostiach tejto veci nie je špekulovať o potrebe vykonania rekognície, ale presvedčiť sa, či konanie ako celok bolo spravodlivé. Navyše, samotné vykonanie rekognície nie je nevyhnutnou podmienkou preukázania viny sťažovateľa. Z predložených dokumentov okrem toho vyplýva, že v danej trestnej veci bola vykonaná konfrontácia sťažovateľa a spolupracujúceho svedka [REDACTED] ktorej predchádzala aj identifikácia (opis) sťažovateľa týmto svedkom.

81. Ústavný súd vo vzťahu k tejto skupine námietok sťažovateľa opätovne zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkový stav, ale presvedčiť sa, že závery, ku ktorým všeobecné súdy dospeli, majú dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch a že nie sú prejavom svojvôle. Vo vzťahu k tejto skupine námietok svojvôľa krajského súdu a najvyššieho súdu ústavným súdom zistená nebola.

82. Ústavný súd v nadväznosti na svoje závery k tejto skupine námietok, ako aj na závery vyjadrené v časti IV.2.1 a IV.2.2 tohto nálezu dospel k záveru, že namietanému porušeniu práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov proti nemu podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru nemožno vyhovieť (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2.4 K štvrtej námietke sťažovateľa týkajúcej sa spáchania trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti a opisu skutkovej vety

83. Predmetom preskúmania ústavným súdom tak zostala posledná námietka sťažovateľa týkajúca sa spáchania trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti a s ňou súvisiace namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

84. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že na spáchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 písm. a) a b) Trestného zákona je nevyhnutné preukázanie úmyslu páchatel'a zatajiť existenciu nelegálneho príjmu alebo veci, zakryť ich pôvod v trestnom čine, teda vykonať aktivitu, v dôsledku ktorej bude príjem získaný z trestnej činnosti pôsobiť, ako by bol získaný legálnym spôsobom. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že v jeho prípade malo dôjsť k nesprávnemu hmotnoprávnemu posúdeniu skutku, keď zo skutkových zistení všeobecných súdov a z popisu skutku v bode I pri jednotlivých čiastkových útokoch č. 11, č. 24, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47 vôbec nevyplýva jeho následné konanie, ktoré má byť vedené snahou zaistiť dojem legálnosti veci získanej trestným činom.

85. Podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona kto príjem alebo vec pochádzajúcu z trestnej činnosti, v úmysle zatajiť existenciu takeého príjmu alebo veci, zakryť ich pôvod v trestnej činnosti, ich určenie či použitie na spáchanie trestného činu, zmať ich zaistenie na účely trestného konania alebo ich prepadnutie alebo zhabanie,

a) prevedie na seba alebo iného, požičia, vypožičia, prevedie v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, dovezie, prevezie, privezie, premiestni, prenajme alebo inak sebe alebo inému zadováži, alebo

b) drží, uschováva, ukrýva, užíva, spotrebuje, zničí, zmení alebo poškodí, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

86. Z uvedeného vyplýva, že objektívna stránka tohto označeného trestného činu spočíva v legalizácii príjmov z trestnej činnosti. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje špecifický úmysel vo forme zatajenia existencie príjmu alebo iného majetku z trestnej činnosti, prípadne v zakrytí ich pôvodu v trestnom čine alebo ich určenia či použitia na jeho spáchanie (porovnaj trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona v znení zákona č. 312/2020 Z. z. účinného od 1. januára 2021, pri ktorom už takýto úmysel v skutkovej podstate vyjadrený nie je).

87. Sťažovateľ pred ústavným súdom v podstate namieta, že v jeho prípade nebola naplnená (preukázaná) subjektívna stránka trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona.

88. Z relevantnej časti skutkovej vety vyplýva: „... V prípade, že sa odcudzené vozidlo po cca 1-2 dňoch na mieste nachádzalo, tak niektorý z obžalovaných na základe pokynu obž. [REDAKOVANÉ] a jeho sprievodu odcudzené vozidlo odviezol na nim určené miesto, kde už čakal objednávateľ krádeže, alebo kupujúci - niektorý z obžalovaných – obž. [REDAKOVANÉ], obž. [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ, pozn.), obž. [REDAKOVANÉ], obž. [REDAKOVANÉ] alebo iné, doposiaľ nestotožnené osoby. Kupujúci obž. [REDAKOVANÉ] zaplatil za uvedené vozidlo v hotovosti, v niektorých prípadoch i na splátky sumu vo výške 830 - 1.330,-€. Z tejto sumy si časť ponechal obž. [REDAKOVANÉ] a časť sumy rozdelil medzi tých, ktorí mu pomáhali pri krádeži konkrétneho vozidla. Následne obž. [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ, pozn.), [REDAKOVANÉ], obž. [REDAKOVANÉ], obž. [REDAKOVANÉ], obž. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí vedeli, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti toto odcudzené vozidlo väčšinou rozobrali, karosériu rozpílili. Takto vzniknuté diely použili ako náhradné

diely na opravu ďalšieho vozidla alebo predávali ďalším nestotožneným osobám. Za účelom zahľadania pachových stôp interiér vozidla posypali čiernym mletým korením.

Uvedená organizovaná skupina svoju činnosť vykonávala za účelom získavania finančných prostriedkov a iného majetkového prospechu tým, že vozidlá, ktoré pochádzali z krádeže následne predávali ako celok alebo rozoberali a rozpílovali. Následne ich legalizovali tým, že ich použili na opravy iných vozidiel a to s úmyslom zatajiť ich pôvod z trestnej činnosti pričom takýmto spôsobom vykonali nasledovné skutky...“

89. Pokiaľ ide o konkrétne skutky, za spáchanie ktorých bol sťažovateľ odsúdený, tak v prípade skutku č. 24 si sťažovateľ „objednal“ a následne kúpil osobné motorové vozidlo, o ktorom vedel, že pochádza z trestnej činnosti, toto následne rozpíliť a predal.

90. Pokiaľ ide o skutky č. 11, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47, sťažovateľ podľa ich opisu kúpil osobné motorové vozidlo, o ktorom vedel, že pochádza z trestnej činnosti.

91. Sťažovateľ bol za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti odsúdený vo vzťahu k všetkým týmto skutkom (č. 24 a aj č. 11, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47).

92. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ pred všeobecnými súdmi opakovane vzniesol túto svoju námietku nedostatočného preukázania jeho následného konania, resp. úmyslu zakryť pôvod osobných motorových vozidiel v trestnej činnosti.

93. Vo vzťahu ku skutku č. 24 ústavný súd konštatuje, že je v jeho opise je vyjadrené následné konanie sťažovateľa, z ktorého je zrejмый úmysel zakryť pôvod predmetného osobného motorového vozidla v trestnej činnosti (rozpílenie a predaj odcudzeného osobného motorového vozidla).

94. Ústavný súd však zdôrazňuje, že sťažovateľ pred všeobecnými súdmi opakovane namietal, že rozpílenie predmetného motorového vozidla a jeho následný predaj neboli vo vzťahu k jeho osobe podporené žiadnym dôkazom, s výnimkou nepriameho dôkazu

výpovede spolupracujúceho svedka [REDACTED] ktorý „mal počut“, že sťažovateľ takto konal.

95. Ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľa v okolnostiach danej veci za relevantnú, a teda takú, ktorá mohla mať dopad na samotné konečné rozhodnutie vo veci.

96. Pokiaľ ide o skutky č. 11, č. 26, č. 31, č. 33, č. 35, č. 37 a č. 47, sťažovateľ podľa ich opisu kúpil osobné motorové vozidlá, o ktorých vedel, že pochádzali z trestnej činnosti.

97. Ústavný súd sa z predložených dokumentov a zo súdneho spisu presvedčil, že sťažovateľ pred všeobecnými súdmi opakovane tvrdil, že vo vzťahu k jeho osobe nebol preukázaný úmysel zakryť pôvod osobných motorových vozidiel v trestnej činnosti a že podľa jeho názoru samotný „nákup“ odcudzeného osobného motorového vozidla nemožno bez ďalšieho kvalifikovať ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona.

98. Sťažovateľ uvedené namietal aj v odvolaní podanom na krajskom súde, ktorý túto sťažovateľovu námietku, a to nesprávne hmotnoprávne posúdenie vo vzťahu k súdom ustáleným skutkovým zisteniam, resp. vo vzťahu k subjektívnej stránke trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Trestného poriadku, ponechal bez akejkoľvek odpovede.

99. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nie je ústavnému súdu zrejmé, či tak krajský súd učinil pre domnelú nedôvodnosť tejto sťažovateľovej námietky, alebo či sa ňou opomenul zaoberať úplne.

100. Z pohľadu posúdenia tejto námietky ústavným súdom je rozhodujúce, že sťažovateľ ju pred krajským súdom vzniesol (1), že táto jeho námietka mohla mať vplyv na samotné rozhodnutie v jeho veci (2) a že krajský súd sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku relevantným spôsobom nevysporiadal (3).

101. Ako už bolo uvedené, konkrétna námietka dôležitá pre rozhodnutie vo veci nesmie zostať bez náležitej odpovede (pozri a porovnaj Nechiporuk a Yonkalo proti Ukrajine z 21. 4. 2011, sťažnosť č. 42310/04, bod 280; tiež S.C. IMH Suceava S.R.L. proti Rumunsku z 29. 10. 2013, sťažnosť č. 24935/04, bod 40).

102. Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež pripomína, že náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia slúži na preukázanie, že tvrdenia strán v konaní boli skutočne zohľadnené, a takto prispieva k lepšiemu prijatiu konečného rozhodnutia nielen účastníkmi konania, ale aj verejnosťou (porovnaj rozsudok vo veci Suominen proti Fínsku z 1. 7. 2003, sťažnosť č. 37801/97, bod 37).

103. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa zdôrazňuje, že nemôže a nesmie nahradzovať právomoc všeobecných súdov a sám vyhľadávať skutočnosti a dôkazy, ktoré môžu či nemusia byť obsiahnuté v súdnom spise a ktoré sa nepremietli do ich rozhodnutí. V prípade zistenia, že niektorá z uplatnených námietok, ktorá mohla byť relevantná pre samotné rozhodnutie vo veci, nebola zo strany všeobecných súdov náležitým spôsobom zohľadnená a reflektovaná, musí ústavný súd napádané rozhodnutie zrušiť a umožniť všeobecnému súdu vysporiadať sa s predmetnou námietkou a argumentáciou sťažovateľa v rámci jemu zákonom zverenej právomoci.

104. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že námietka sťažovateľa o nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k spáchaniu trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti je dôvodná.

105. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom označil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, teda, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

106. Najvyšší súd dospel v napadnutom uznesení k záveru, že námietka sťažovateľa o spáchaní trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti je zaradená pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. K tomuto uviedol, že jeho úlohou v rámci tohto dovolacieho dôvodu je skúmať existenciu právnej chyby, nie skutkovej, keďže v zmysle uvedeného ustanovenia sa správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať ani meniť.

107. Ústavný súd si je vedomý svojej judikatúry, z ktorej vyplýva, že rešpektuje koncepciu opravných prostriedkov tak, ako si ju nastaví najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (II. ÚS 398/08, IV. ÚS 72/2019). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľov (IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, I. ÚS 296/2019).

108. Ústavný súd konštatuje, že námietka sťažovateľa týkajúca sa spáchania trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona mala byť posúdená krajským súdom v napadnutom rozsudku a že jeho závery ústavný súd v tomto smere vyhodnotil ako nespĺňajúce štandardy na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd nepovažuje v okolnostiach tejto veci za nevyhnutné, a to aj s ohľadom na sťažovateľom vymedzené dovolacie dôvody a ich odôvodnenie, na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu týkajúcu sa posudzovania prípustnosti dovolania a naplnenia konkrétnych dovolacích dôvodov, ako aj na vlastnú judikatúru citovaných v predchádzajúcom bode, prehodnocovať svoj prístup k posudzovaniu rozhodnutí o prípustnosti dovolania, prípadne prehodnocovať obsah jednotlivých dovolacích dôvodov podľa Trestného poriadku tak, ako ich vykladá a aplikuje najvyšší súd.

109. Preto ústavný súd, zohľadňujúc svoj záver o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Záver

110. Vzhľadom na všetko už uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo porušené základného právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

111. Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou v tejto veci nebolo posúdiť vinu sťažovateľa, ale preveriť, či skutočnosti uvedené v napadnutých rozhodnutiach dávajú dostatočný záver pre výroky v nich obsiahnuté. Bude preto úlohou krajského súdu vysporiadať sa dostatočným a presvedčivým spôsobom so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa vrátane námietky nedostatočného základu na jeho odsúdenie pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona (pozri body 98 až 100 tohto nálezu) a následne opätovne rozhodnúť.

VI.

Zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a návrh sťažovateľa na prikázanie jeho prepustenia z výkonu trestu na slobodu

112. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

113. Podľa čl. 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

114. Podľa čl. 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

115. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnutý rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

116. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

117. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

118. Úlohou krajského súdu preto bude opätovne vo veci rozhodnúť, a to majúc na zreteli právne závery ústavného súdu vyjadrené v tomto náleze.

119. Pokiaľ ide o požiadavku sťažovateľa na prikázanie jeho prepustenia z výkonu trestu na slobodu, ústavný súd konštatuje, že zrušenie napadnutého právoplatného rozsudku krajského súdu predstavuje v okolnostiach tejto veci dostatočnú nápravu.

VII.

Finančné zadosťučinenie

120. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

121. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

122. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 6 000 €, čo odôvodňuje dĺžkou trestného konania, zásahom výkonu trestu do jeho súkromného a pracovného života a neistotou týkajúcou sa trestu v rámci trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti.

123. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

124. Ústavný súd konštatuje, že predmetom tohto konania nebolo posudzovanie dĺžky sťažovateľovho konania a prípadná náprava v tomto smere. Ústavný súd zdôrazňuje, že v okolnostiach tejto veci dospel k záveru o porušení práv sťažovateľa z dôvodu, že v jeho prípade nebolo v rámci jeho relevantných námietok dostatočným spôsobom odôvodnené spáchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

125. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VII. Trovy konania

126. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požiadal ústavný súd o priznanie náhrady trov konania.

127. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

128. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak.

129. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 499,96 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) vykonané v roku 2017 v sume po 147,33 € za jeden úkon a dva režijné paušály v sume po 8,84 € za jeden paušál, a za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniam krajského súdu a najvyššieho súdu) vykonaný v roku 2020 v sume 177 € a jeden režijný paušál v sume 10,62 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

130. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výrokovej časti tohto nálezu (§ 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

131. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu